

РЕШЕНИЕ

№ 711

гр. София, 14.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдиян
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Яна Ем. Владимирова Въззивно гражданско дело № 20221100505435 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XX от Гражданския процесуален кодекс.

С решение № 20027236 от 4.04.2022 г. по гр.д. № 8592/2021 г. на Софийски районен съд, 65 състав, е осъден ответникът ЗАД „А.Б.“, ЕИК *****, да заплати на Л. Л. П., ЕГН: ***** (посочено поради допуснатата техническа грешка в исковата молба и в решението на СРС като *****), на основание чл. 405, ал. 1 от КЗ, във вр. с чл. 86, ал. 1 от ЗЗД сумата от 1 144,20 лв., представляваща неизплатено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско на МПС“ за претърпени имуществени вреди по л.а. „SCODA SUPERB“, с рег. ***** от застрахователно събитие, настъпило на 17.10.2019 г. в гр. София, ведно със законната лихва от 12.02.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, както и на сумата от 143,90 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода 5.11.2019 г. до 11.02.2021 г., като е отхвърлен предявеният иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за разликата над уважения размер от 143,90 лв. до пълния предявен размер от 153 лв. и за периода от 22.10.2019 г. до 4.11.2019 г. като неоснователен. Осъден е ответникът ЗАД „А.Б.“, ЕИК *****, да заплати на Л. Л. П., ЕГН: *****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата в размер на 675 лв., представляваща деловодни разноси, съобразно уважената част от исковете. Осъдена е ищцата Л. Л. П., ЕГН: *****, да заплати на ЗАД „А.Б.“, ЕИК *****, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата в размер на 7,80 лв., представляваща деловодни разноси, съобразно отхвърлената част от исковете.

В срока по чл. 259, ал. 1 ГПК срещу решението **в частта**, с която са уважени

предявените искове, е подадена въззивна жалба от ответника ЗАД „А.Б.“, чрез процесуалния му представител адв. А. Б.. Излагат се съображения за неправилност на решението в обжалваната част. Сочи се, че в доказателствена тежест на ищеца е да докаже, че описаната в исковата молба фактическа обстановка отговаря на обективната истина. От приетото по делото заключение на съдебната автотехническа експертиза било видно, че вредите са могли да настъпят и по друг начин, който не съответства със заявеното от застрахованото лице. В тази връзка изтъква, че насрещното доказване, провеждано от ответника, може да бъде и непълно, за разлика от главното доказване, което следва да проведе ищецът. Освен това дори да се приемело, че застрахователното събитие е настъпило и има причинно-следствена връзка между него и вредите, то ищецът следвало да докаже иска си по размер, а в случая ищцата не ангажира доказателства, че заплатената фактурна стойност за ремонта отговаря на действителната средна пазарна стойност. На следващо място се позовава на правото на застрахователя да откаже да изплати обезщетение по застраховката „Каско“, когато е налице неизпълнение на задължение от страна на застрахования (чл. 408, ал. 1, т. 3 КЗ), а съгласно т. 16.22 от общите условия на застрахователя същият не изплащал обезщетение при съществуващо несъответствие между вида и степента на претендираните увреждания по ППС и декларираното от застрахования събитие и уведомлението за щетата. Не било възможно и да се провери дали към момента на застрахователното събитие не са били налице и някои от предвидените в общите условия на застрахователя хипотези, обуславящи отказ да се изплати застрахователно обезщетение – употреба на алкохол, неспособност, груба небрежност и др. Прави се искане обжалваното решение да бъде отменено, а предявеният иск – отхвърлен. Претендират се разноските за производството.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е подаден отговор на въззивната жалба от ищцата Л. Л. П., чрез процесуалния представител адв. А. Д.. Излагат се съображения за неоснователност на въззивната жалба. Сочи се, че от доказателствата по делото се установявало настъпването на застрахователното събитие по начина, описан в исковата молба, като тази връзка се излагат съображения и във връзка със справките от преброителните камери в страната, от които се установявало кога автомобилът последно е засичан извън София – на 13.10.2019 г. Оспорват се твърденията, че съдът е разместил доказателствената тежест и е вменил неправомерно такава на ответника. Излагат се съображения във връзка с размера на щетите. Прави се искане обжалваното решение да бъде потвърдено. Претендират се разноските за производството.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, приема следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правна квалификация чл. 405, ал. 1 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, при съобразяване с постановките на Тълкувателно решение № 1 от 9.12.2013 г. по

тълк.д.№ 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Обжалваното решение е валидно и допустимо в обжалваната част. По същество същото е правилно, поради което на основание чл. 272 ГПК въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционния.

В изпълнение на задълженията си да обсъди всички доводи и възражения на страните и да изложи свои собствени мотиви по съществото на спора, въззивният съд намира следното:

По делото са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства: че към датата на застрахователното събитие – 17.10.2019 г. е съществувало валидно застрахователно правоотношение между страните по договор за застраховка „Каско на МПС“ по застрахователна полица № 0300/412/5004155, с валидност от 00,00 ч. на 19.11.2018 г. до 24,00 ч. на 18.11.2019 г., с предмет лек автомобил „SCODA SUPERB“, с рег. № ***** с покрит риск пълно каско, като всички вноски са платени изцяло; че ищцата е заплатила на „Е.А.“ ООД сумата в размер от 1 144,20 лв. по фактура № 4130161400/8.10.2020 г.

Спорни по делото са механизмът, по който са настъпили щетите, и техният размер.

Ищцата твърди, че щетите са настъпили, докато автомобилът е бил в паркирано състояние. Същата е констатирала настъпването им случайно – когато се прибирала от разходка, видяла повредите в предната част на автомобила, паркиран в близост до дома ѝ.

За установяване на обстоятелството какъв е механизмът на настъпване на щетите по лекия автомобил по делото са приети заключение по първоначална автотехническа експертиза и по тройна автотехническа експертиза. В заключенията по двете експертизи не се констатира противоречия – вещите лица приемат, че вредите по автомобила могат да настъпят както в паркирано състояние, така и при движение, като техническия няма как с категоричност да се установи дали при настъпването им автомобилът е бил в движение. Същевременно сочат като най-вероятен механизъм за настъпване на щетите съприкосновение с предмет с тясна повърхност – ръб. Такива предмети биха могли да бъдат: автомобили, оборудвани с багажници, изработени от профили с изразен ръб, някои видове кофи за смет, някои видове ремаркета, колички за събиране на вторични суровини. В заключението по първоначалната експертиза вещото лице сочи, че най-вероятният механизъм за настъпване на щетите е при удар от друг автомобил или предмет, докато процесният автомобил е бил паркиран. Заключение по тройната експертиза не само не опровергава този извод на вещото лице по първоначалната, а го подкрепя, като са посочени и предметите, които биха могли да нанесат такъв вид щети върху процесния автомобил.

Ето защо правилно първоинстанционният съд е приел, че щетите са настъпили по начина, описан в исковата молба – докато автомобилът е бил паркиран. Действително, както се сочи и във въззивната жалба, не е в тежест на ответника да установява какъв е механизмът на настъпване на щетите при твърдения на ищеца за наличие на застрахователно събитие. В случая обаче такава доказателствена тежест не е била указвана на ответника, нито първоинстанционният съд е нарушил процесуалните правила, като е приел, че

ищцата е установила описаната в исковата молба фактическа обстановка. В случая не е налице успешно проведено насрещно доказване от страна на ответника, противно на твърденията във въззивната жалба. Ответникът не е ангажирал доказателства, че уврежданията по автомобила са настъпили по начин, различен от описания в исковата молба, а от своя страна ищцата е понесла разпределената □ доказателствена тежест именно в тази насока. Действително вещите лица са посочили, че е възможно уврежданията да настъпят и докато автомобилът е в движение, но както беше посочено и по-горе, по-вероятният механизъм на настъпването им е докато автомобилът е бил паркиран.

Следва да се отбележи също, че твърденията на ответника, че е налице несъответствие между вида и степента на претендираните увреждания по ППС и декларираното от застрахования събитие в уведомлението за щети, се опровергава отново от заключенията на вещите лица по двете експертизи, съгласно които уврежданията напълно съответстват на заявления от ищцата механизъм на настъпването им. Ето защо не е налице заявеното от застрахователя основание да бъде отказано изплащането на обезщетение, като съображенията на ответника, че в случая приложение намира чл. 408, ал.1, т. 3 ГПК, са неоснователни – не се установява да е налице неизпълнение на задължение на застрахования по застрахователния договор, предвидено в закона или в застрахователния договор, още повече такова, което да е значително с оглед интереса на застрахователя.

На следващо място следва да се отбележи още, че доколкото застрахователният договор е по клауза „Пълно каско“, покритите застрахователни рискове са освен ПТП, също и пожар и природни бедствия, сблъскване и/или удар от други физически тела (в случаите, когато това не е ПТП), злоумишлени действия на трети лица. Същевременно застрахователят не твърди, а и не се установява, да е налице някое от специалните изключения по т. 7.3 от общите условия. Ето защо отказът на застрахователя да изплати застрахователно обезщетение е неправилен.

По отношение на размера на вредите по делото са приети писмени доказателства – фактура № 4130161400/8.10.2020 г., от която се установява, че за отстраняване на щетите по лекия автомобил ищцата е заплатила на „Е.А.“ ООД, доверен сервиз на застрахователя, сумата от 1144,20 лв. Частите, чиято подмяна е била необходима, са подменени с оригинални такива, доколкото автомобилът е бил нов и в гаранция (година на производството му е 2017 г.) Предвид вида на щетите, обстоятелството, че същите са отстранени в доверен сервиз на застрахователя, увредените детайли са били подменени с оригинални части, въззивният съд намира оплакванията на ответника, че размерът на претендираното обезщетение е прекомерно завишен, за неоснователни. Ето защо претенцията за присъждане на обезщетение е дължима в пълен размер, както е приел и първоинстанционният съд.

Доколкото изводите на въззивния съд съвпадат с тези на първоинстанционния, решението на Софийски районен съд като правилно следва да бъде потвърдено в обжалваната част.

При този изход на спора право на разноски има въззиваемата Л. Л. П.. Същите са в размер от 480 лв. – адвокатско възнаграждение (с включено ДДС),

заплатено за представителство пред въззивния съд, съгласно представената фактура, съдържаща начислена сума за изготвяне на отговор на въззивна жалба и процесуално представителство пред настоящата инстанция. Представено е и извлечение по сметка, от което е видно, че сумата е заплатена от въззиваемата. Направено е възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение от насрещната страна. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакцията, действала към момента на сключване на плащане на сумата за адвокатско възнаграждение, минималният размер на възнаграждението в случая е 384,11 лв. с включен ДДС. При това положение въззивният съд, с оглед фактическата и правна сложност на делото, намира, че възражението за прекомерност е основателно, като счита, че на въззиваемата следва да бъде присъдена сумата в размер от 400 лв.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20027236 от 4.04.2022 г. по гр.д. № 8592/2021 г. на Софийски районен съд, 65 състав, в обжалваната част.

ОСЪЖДА ЗАД „А.Б.“, ЕИК *****, да заплати на Л. Л. П., ЕГН: *****, сумата в размер от 400 лв., представляваща съдебни разноски за въззивната инстанция.

ВРЪЩА гр. д. № 8592/2021 г. на СРС за преценка относно наличие на предпоставките за провеждане на процедура по чл. 247 ГПК във връзка с констатираното несъответствие в изписания в диспозитива на съдебното решение ЕГН на ищцата с действителния такъв.

Решението не подлежи на обжалване по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____